

Sygn. akt II PK 281/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa J. O.
przeciwko Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu
z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt VII Pa 95/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2014 r. zmienił zaskarżony przez stronę pozwaną wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 22 stycznia 2014 r. w ten sposób, że oddalił powództwo J. O. o zasądzenie od pozwanej Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w W. odszkodowania za nieuzasadnione wypowiedzenie umowy o pracę.

Powód wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu drugiej instancji i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego w postaci art. 30 § 4 k.p.

w związku z art. 45 k.p., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego Sądowi drugiej instancji.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne.

Strona pozwana w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, ale brak jest podstaw do przyjęcia, że skarżący zdołał wykazać istnienie tej przesłanki.

Nie są bowiem takimi zagadnieniami pytania o to, 1) „czy wykonywanie przez pracownika obowiązków służbowych w granicach udzielonego w formie pełnomocnictwa umocowania, może być traktowane jako naruszenie obowiązków pracowniczych skutkujące utratą zaufania, będącą w konsekwencji podstawą wypowiedzenia umowy o pracę”, 2) „czy niedopełnienie przez pracowników podległych zastępcy dyrektora oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych obowiązków służbowych i zawarcie przez nich niezgodnego z prawem

porozumienia dokonania zamiany kostki granitowej używanej na nową może zostać traktowane jako naruszenie przez zastępcę dyrektora oddziału obowiązków służbowych skutkujące utratą zaufania, będącą podstawą wypowiedzenia umowy o pracę” i 3) „czy dopuszczalne jest oparcie orzeczenia Sądu odwoławczego uwzględniającego apelację pozwanej na wskazaniu przyczyny rozwiązania umowy o pracę niewskazanej w treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę z zachowaniem okresu wypowiedzenia, tj. przesłance utraty zaufania do powoda w związku z faktem złożenia przez powoda wniosku do Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa o skierowanie powództwa przeciwko spółce M. i niepoinformowaniu o tym swego bezpośredniego przełożonego Dyrektora Oddziału – w sytuacji, gdy w treści oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o pracę w ogóle nie została wskazana taka przyczyna rozwiązania umowy”.

Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. uznaje się zagadnienie nowe i dotychczas niewyjaśnione. Zagadnienie to musi mieć charakter istotny i być zagadnieniem ściśle jurydycznym, dającym się przedstawić w sposób syntetyczny i oderwany od kontrowersji dotyczących ustaleń faktycznych lub oceny dowodów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 grudnia 2008 r., III CSK 285/08, ICBSN 2009 nr 4, s. 48). Chodzi przy tym o zagadnienie o charakterze abstrakcyjnym, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudence, a jego rozstrzygnięcie będzie miało znaczenie nie tylko dla oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Przedstawienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga jego precyzyjnego sformułowania przez wskazanie przepisu prawa materialnego lub procesowego, z którym jest związane, i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11).

Tych warunków nie spełniają kwestie przedstawione przez skarżącego jako istotne zagadnienia prawne. Nie określają bowiem przepisów prawa, z którymi są związane, a odpowiedź na nie zależy okoliczności faktycznych sprawy, wobec czego nie ma możliwości wytyczenia abstrakcyjnego ich rozwiązania rozumianego jako rozstrzygnięcie o istotnym zagadnieniu prawnym.

Skarżący nie zdołał więc przekonać o potrzebie zaangażowania Sądu Najwyższego w tę sprawę, wobec czego należało postanowić jak w sentencji (art. 398⁹ k.p.c. i art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c.).

I.n